

kēsksvž. ā'kkvž_da källsvž jie vgl fi'ite. ā'kkvž tsēäl'kk^A: »jäläst tiērvon, nūb^E pā'fñ^E jo šēdvi.» riēmñ^Ezē't epet vuoljⁱ māust. te puođⁱ, pōri puk kuall^Evai'ppol. te pōa'tt epet ā'kkv_da käll^{sv} kũžssa, tsēäl'kk^A: »toñnai niēdost tiērvuoda, kōalman pā'fñ^E šēdvi, neñm^a li lūō'p^A.» ā'kkvž vāldⁱ, ā'fñⁱde tsēäl'kk^A: »te li suam^a zē't mon-nost: kuoljⁱ puk pōrram». käll^{sv}z mēni kuall^Evai'pples kiē'itšvd. vārp^{ol} sam^ai kuazs, il_lāk ni mi sišt.

2. Kuñn^abēipvž.

liže käll^{sv}st kōl^m pā'f^e. nuor^amōs l^eai Kuñn^abēipvž. sōn l^eai nūūp^{em} ge što pel i'gaskējvst jo kũni sišt vjrrōdi. e'ijšez sišt l^eai jo puafes; oūv^{ol} jām^{em} sārⁱ pāraēs, sōn ge j^oamež, ti j gēlōveļled sū ā'ln jieļled juā'kⁱkāž, e'kk^a. no, si j liže, liže, e'ijšez v^oālpⁱ j^oam. te si j kālēe tiē'itšvd e'ijēz ā'ln jieļled, juā'kⁱkāž jiejvst vuaz^a. pōā-

terveiset. Toinen lapsi syntyi, nimenä (on) Keskinen.» Akka ja ukko eivät vielä(kään) älynneet.¹ Akka sanoi²: »elele terveenä, (vai) toinen lapsi jo syntyi.» Kettu-vävy lähti taas takaisin. Tuli (ja) söi koko kalatynnyrin. Tuli³ taas akan ja ukon luo vieraisiin ja sanoi⁴: »tyttäreiltänne terveiset, kolmas lapsi syntyi, nimenä on Loppu». Akka [otti ja] arvasi ja sanoi⁵: »onpa soma vävy meillä: syönyt kaikki kalat.» Ukko meni kalatynnyriään katsomaan. Tynnyri (oli) aivan tyhjä, ei ollut⁶ mitään sisällä.

Tuhkimo.¹

Ukolla oli kolme poikaa. Nuorin oli Tuhkimo. Hän oli sellainen, että² oleskeli vain liedenkulmalla ja tuhassa.³ Heidän⁴ isänsä oli jo vanha; ennen kuolemaa(nsa) (hän) sanoi pojilleen, (että) kun hän kuolee⁵, (niin) heidän⁶ pitää jokaisen käydä yöllä hänen haudallaan.⁷ No, he olivat aikansa, (niin) isä⁸ [otti ja] kuoli. Heidän pitää siis tietysti käydä isänsä haudalla, jokaisen vuorollaan. Vanhimman

^{1, 2, 3, 4, 5, 6} (prees.).

¹ Tuhkapiipponen. — ² kun e. — ³ tuhkien sisässä. — ⁴ Heillä. — ⁵ (pot.). — ⁶ teidän. — ⁷ h:n päällä. — ⁸ isänsä.

rasamōs vil^{ta} aālā^A vūōssmōst^A vūōļēv. te sōn i jūrp^e vūōļēv, štō jos_āy^v¹ e'ijšes pōrr^a. te Kuñn^abēipa rāuki' jiejvst oūpē e'ijes ā'ln jieļled. nā Kuñn^abēipvž tiē'itšvd, je'kⁱkāž šēdvi, te vuoljⁱ, mēni tō'kk košt l^eai e'ijšes tsē'kkōm. sōn q^rai, q^rai, te k^oaāōdi e'ijšes, tsēäl'kk^A: »tōn l^eak pōa'ttam, iēē vil^{ta} pua'ttam?» »ij pua'ttam vil^{ta}m, vil^{ta}m p^ri mā jiejvst oūpē.» māge i j pua'ttam, te i j ni ā'ne.» tešt_ā'ijē e'ijšes sārⁱ Kuñn^abēip^Aže, štō »tō'kkō mēn^azīkⁱ tsōrabēālla, toūben lē hēā'p^pāž; kō'ij^E tū q^la kistēž, tet_i li j tuñne.» jo tsū'kⁱkē uup suh^{ne}; toūben liže p^ri'x^{iv}z, tieq^q^E, mek e'ij košt. sōn mēni tō'kk hēā'p^pāsi siž, te kistē e'ij hēāvāš sū q^l, tsā'p^p^Es šol'kkhēāvāš. sōn vālp. nā_dešt liē'g^ani Kuñn^abēipvž, te māust vuoljⁱ, tūvveēs i j vāldam miēdēs, tō'kk_i kuolj, kō'ij^o lež kuōddam tsōrrō. te puođⁱ māust. vil^{ta}skuautes kē'itšēv: »nā, pūā'ijⁱkⁱ, mā'p e'itšām?» Kuñn^abēipvž tsēäl'kk^A: »nā mek lē j^oam^ae'ij^estan, kō'ij^E e'ijēš jām^a,

veljen pitää lähteä ensiksi. Hänpä ei aio² lähteä, (peljäten) että jos isänsä syö (hänet). Vaati Tuhkimoa käymään puolestaan³ isänsä haudalla. No, Tuhkimo tietenkin illan tultua⁴ lähti (ja) meni sinne, missä isä oli haudattuna. Hän oli aikansa, niin isä nousi (ja) sanoi⁵: »sinä olet tullut, eikö veljesi tullut?» »Ei tullut veljeni, veljeni pani minut (tulemaan) puolestaan.» »No kun ei tullut, niin ei saa mitään⁶.» Siitä isä sanoi⁷ Tuhkimolle, että »mene⁸ sinne syrjään, siellä on hevosia; joka (niistä) sinuun⁹ katsahtaa¹⁰, se on¹¹ sinulle.» Ja antoi hänelle kirstun; siellä oli vaatteita, rahaa ja minkä mitäkin.¹² Hän meni sinne hevosten sekaan¹³ ja yksi hevonen kat- sahti häneen, musta silkki(karvainen) hevonen. Hän otti (sen). No Tuhkimo kerkesi siitä ja lähti kotiin; tavaroitaan ei ottanut mukaansa, (vaan) jätti sinne, mihin lie jättänyt syrjään. Tuli kotiin. Veljespari kysäisee: »no tulit(han), mitäs isä¹⁴?» Tuhkimo sanoo: »no mitäpä on¹⁵ isästämme; joka kerran kuolee, se ei enää nouse.»

¹ = jos makō.

² ajattele. — ³ itsensä edestä. — ⁴ ilta tuli. — ⁵ (prees.) — ⁶ ei pidä-kään. — ⁷ puhui. — ^{8, 10} (pot.). — ⁹ sinun päälle. — ¹¹ onkin. — ¹² mitä aina missä. — ¹³ sisään. — ¹⁴ isämme. — ¹⁵ mitkä ovat.

tejt ij tienāv kačēdā.» ā villvskueuļes jūrdin, što Kuñn^abēipovž ij puaf^e māust, ke mēnaž eljēs oŕra. te nuūb^E je^lk^lē^ā li^j kešklamōs vill vuarr^a. tejt še ij tuost^A vūšl^ēed, te tejt rāuki Kuñn^abēipa jiejjvs qūpē. nā Kuñn^abēipovž tš^ēl^lōs, ge je^lk^lē^āž šēddi, mēni epet eljēs ōl. e^ll^lšes l^ēai, l^ēai^{de} kačēdādi epet. tsēā^lkk^A: »epet ton pūš^ll^lē, ij kešklamōs villvov puat^lam?» sōn tsēā^lkk^A: ij, mū vuol^lti oūōses.» »nāge ij puat^lam^{de} ij ni āne.» nā e^ll^lšes suūne ūup tšū^ll^ē, epet nuūl^{še} sārī: »to^lkk^o mēnžik hēā^lppšī s^lz, kō^ll^ē kištēž tū ōl^a, ten^li gēl^a: vā^lped.» te sōn mēni hēā^lppšī lužz^a, te kištī sū ōl vūš^ēēs šōlkk^hēārāš. sōn v^oāl^d ten. te teid tājvērēs tō^lkk^o kuq^oi epet, jē^ll^š puq^oi māust. villvskueuļes epet kē^ll^šev: »mā^l e^ll^šām, ij l^lkkām?» »ij, mā^l jam^le^ll^šām l^lkkāp?» te Kuñn^abēipa vuarr^a p^oad^oškuq^o. Kuñn^abēipovž jāuti kē^ll^šal vill^lnes: »vūš^lē^lvetteā to^oi mū ōudost e^ll^šān ōl?» jev, so^oi je^ovuol^gē. te Kuñn^abēipovž jē^ll^š vuol^g jiejjvs vuarr^a. nā mēni, e^ll^lšes kačēdādi: »nā^{de} pūš^ll^lē.» »jō, pūš^ll^lim.»

Veljespari luuli, ettei Tuhkimo tule takaisin, kun menee¹ isän luo. Toisena iltana oli² keskimäisen veljen vuoro. Hänkään³ ei tohtinut⁴ lähteä, (vaan)⁵ vaati Tuhkimoa (menemään) puolestaan. No, Tuhkimo tietenkin, kun ilta joutui, meni taas isänsä haudalle. Isä oli aikansa, niin nousi jälleen. Sanoo: »taas sinä tulit, eikö keskimäinen veljesi tullut?» Hän sanoo: »ei, minut lähetti puolestaan.» »No, kun ei tullut, niin ei saa mitään.» No isä antoi hänelle kirstun (ja) sanoi taas samoin: »mene sinne hevosten sekaan ja sinun pitää ottaa se, joka katsahtaa⁶ sinuun.» Hän menikin hevosten luo, ja häneen katsahti ruskea silkki(karvainen) hevonen. Hän otti sen. Ne tavaransa jätti taas sinne ja tuli itse kotiin. Veljespari taas kysäisi: ⁷ »mitä isämme, ei(kö) liikkunut?» »Ei, mitä(pä) isävainajamme liikkuisi⁸.» Sitten tuli⁹ Tuhkimon vuoro. Tuhkimo kysäisi¹⁰ vasiten veljiltään: »lähdettekö te minun puolestani isän haudalle?» Eivät, he eivät lähde. Tuhkimo lähti itse omalla vuorollaan. No, meni, isä nousi: »no, tulitpas.» »Joo, tulin.» Antoi hänelle taas

¹, ⁶ (pot.). — ², ⁴, ⁷, ¹⁰ (prees.). — ³ Sekään. — ⁵ niin se. — ⁸ liikkuu. — ⁹ alkoi tulla.

epet suūne ūup tājv^orid^{de} sārī nuūl^{še}: »kō^ll^ē hēāvaš kištēž tū ōl, ten^li gēl^al^a vā^lped, vē^lkk^A mo^lkkām kištēž. ko^ll^ēšes gēl^al^a sielg^ē nāukšted.» nā sōn mēni hēā^lppšī oŕra, te sū ōl kištī emān šēōōm vil^lšēs hēā^lppāž(ūl^gvž. sōn mēni ten ālg^o lužz^a, te nāukšlⁱ sielg^ē. ālg^ož p^oōōzl^lōdi, nuūb^{es} ge nāukšlⁱ, epet p^oōōzl^lōdi, sū mielost tšuai^lōdi, ma^lo šōrr^ani. k^oalmaeš vāl^o ge nāukast, hēā^lppšāž ge p^oōōzl^lōt^a, ōlšend^lōdi o^ll^{es} vil^lšēs hēāv^oš. nā sōn Kuñn^abēipovž epet tājvērēs tō^lkk^o kuq^oi, ā jē^ll^š puq^oi māus^ot nuūl^{še} mo^ll^l oūōol. nā villvskueuļes tš^ēl^lōs kē^ll^šev suūst, e^ll^lšes mā^l e^ll^šām, kačēdādi voi ij?» »ā me^l lē jam^le^ll^šstān.» nā l^lje l^lje s^lz, mo^ll^{am}(v)uarr^a te k^ll^škuš^ll^ē, što ts^oār^a pē^ll^lā niq^oos no^lkkām ē^ll^adeⁿ ōl^a. jos kō^ll^ē vuq^ltež tō^lkk^o nūū^ll^ēted hēā^lppšīn, te ts^oār^a nē^lō^l tšē^lpal pē^ll^šāt ka^ll^a, tendiet što mā^lηηa piešse toōōō. te tejt^li l^ēai. nā^{de} Kuñn^abēipov vill^la vūš^lē^lleš^{kuš}l^ēte kē^ll^šal tō^lkk^o, što mo^ll^l to^lben o^ll^ō nō^likte hēā^lppšīvū^lim.

tavaroita ja sanoi samoin: »Mikä hevonen katsahtanee(kin) sinuun, se sinun pitää ottaa, vaikka millainen katsahtanee. Sinun pitää kolmasti sillittää (sen) selkää.» No, hän meni hevosten luo ja häneen katsahti vastasyntynyt valkea varsa.¹ Hän meni [sen] varsan luo ja silitti selkää. Varsa pudistelihe; toistamiseen kun silitti, (niin se) taas pudistelihe (ja) hänestä² näytti aivankuin (se) olisi suurentunut.³ Kun (hän) [otti ja] silitti kolmannesti, niin pikku hevonen⁴ pudistelihe⁵, ja siitä sukesi raavas valkea hevonen. No hän, Tuhkimo, jätti taas tavaransa sinne ja tuli itse takaisin niinkuin ennen(kin). No, veljespari tietysti kysäisi⁶, että »mitäs isä, nousi(ko) vai ei?» »Mitäpä isävainajastamme.» No he olivat aikansa, niin kuulivat⁷ kerran⁸, että keisari panee tyttärensä sellaiselle korokkeelle.⁹ Jos joku voisi¹⁰ sinne hypäyttää hevosensa¹¹, niin keisarin tytär painahuttaa sinetin otsaan, sentähden että jäljestä voivat¹² tuntea. No, se siitä.¹³ No, Tuhkimon veljet tekivät lähtöä sinne katsoakseen, miten¹⁴ ihmiset siellä hypittävät hevosiaan.¹⁵

¹ hevosenoikanen. — ² hänen mielestä. — ³ suureni. — ⁴ h. kun. — ⁵, ⁶ (prees.). — ⁷ alkoivat kuulla. — ⁸ muutaman kerran. — ⁹ korkean sen päälle. — ¹⁰ (pot.). — ¹¹ hevosella. — ¹² pääsevät. — ¹³ Sepä olikin. — ¹⁴ katsoa, että m. — ¹⁵ hevosilla.

tõ'kk⁶ mǎḡḡe kiē'itšv. jēnni oḡmō. Kuñn^abēipvž tsēäl'kk^A, vǎl'pēv sū še tō'kk kiē'itšv. vil'oskuuutes ts'el'k'k'ev: »mǎḡḡv tōn ālak toḡben tai tšēlmādvuim, koštñi l'ē'kkō! puarēmōs ge ḡrāk tešt.» te je ni vāldam sū, jieij vūāļēe kiē'itšv. te Kuñn^abēipvž maḡḡe^atešt mēni tō'kk hēā'ppšēs o'ra, toḡben tiēvōdi šieyy piḡl'si s'ž, pēzzi kiē'pp'šēl-mēs, šēvdi vōse jeres_i dlmāž. te veļļ'i vūōšsmōs tša'ppēs hēā'ppvž oḡ te tiērrlē'iti tō'kk⁶. toḡben tiē'itšv oḡmō nōikte hēā'ppšivv'im. Kuñn^abēipvž tiē'itšv tō'kk še, nuu'kk'iti pǎjas, viē'kkēskst pǎjjen jāllō'itš'i, oḡm^ēške hirmststǎvve: »tešt l'ē'āi hēāvōš.» Kuñn^abēipvž tiē'itšv vāst tiē'itšv tō'kk košt sušt l'ē'āi tǎvver. teid piḡl'sēs puk jǎḡš-li, tušvovž piḡl'sēs nǎ'kk'iti vāst, oḡvōl vil'ēēs pūā'itš'i māusst. sōn mǎkō ni men tuōješt il_{lā}. te vil'oskuuutes puōḡin māust, te māinšte, mǎḡḡv si j vūāļēe, moḡt oḡmō nōikte, mu'itō ēutost l'ē'āi hēāvōš puar'ē, nuu'kk'iti, viē'kkēskost pǎjjen jāllō'itš'i, ki lež lēammaž. Kuñn^abēipvž

Sinne meni¹ paljo ihmisiä katsomaan. Tuhkimo sanoi², (että) ottaisivat³ hänetkin sinne katsomaan. Veljespari sanoi:⁴ »Mitä sinä teet⁵ siellä näine kasvoinesi⁶, ole⁷ missä olet! Paras kun olet siinä!» Eivät ottaneet⁸ häntä, (vaan) lähtivät itse katsomaan. Tuhkimopa meni sitten sinne hevosten luo, pukeutui siellä hyviin vaatteisiin, pesi noki(set) silmänsä (ja) muuttui⁹ aivan eri mieheksi. Hyppäsi ensimmäisen, mustan hevosen selkään¹⁰ ja laukotti sinne. Siellä tietenkin ihmiset hypittivät hevosia(an). Tuhkimo karautti (hän)kin sinne, hyppäytti ylös (ja) käväisi melko¹¹ ylhäällä; ihmisetkös hirmustuivat:¹² »siinä oli hevonen.» Tuhkimo tietenkin laukotti takaisin sinne, missä hänen¹³ tavara(nsa) oli. Riisui¹⁴ kaikki ne vaatteensa, puki taas ylleen entiset vaatteensa ja tuli¹⁵ kotiin ennen veljiänsä. Hän muka ei ollut¹⁶ missään työssä. Veljespari tuli kotiin ja (he) kertoivat, mitä he näkivät, miten ihmiset hypittivät, mutta yhdellä oli hyvä hevonen, hyppäytti, käväisi melko ylhäällä, kuka lie ollut. Tuhkimo sanoi:¹⁷ »enkös minä ollut (se)?»

1, 2, 4, 12, 16, 17 (prees.). — 3 ottakaa. — 5 alat. — 6 silminesi. — 7 ollos josakin. — 8 o—tkaan. — 9 syntyi. — 10 päälle. — 11 »väkikeskestä». — 12 hänellä. — 14, 16 (mom.).

tsēäl'kk^A: »jēmgō_sōn mōn lēammaž?» vil'oskuuutes ts'el'k'k'ev: »tōn, tet sam^ai mī tšǎ'itškiež'ē'itšhēā'ppšvž!» nā, nuḡḡv peḡv epet tšūōv^ani, te si j vūōļēeškūā'ite epet kiē'itšv. Kuñn^abēipvž tsēäl'kk^A: vǎl'pēv sū_še. tu'k je. »mǎḡḡv tōn ālak toḡben oḡmō hē'vōv?» je ni vāldam, jieij vūāļēe. nā Kuñn^abēipvž epet nuu'kk'iti lūā'ji, mēni tō'kk, tiēvōdi, rūāōsēs hēā'ppvž oḡ veļļ'i_{de} tiērrlē'iti. tiē'itšv tō'kk, nuu'kk'iti pǎjas, siēmstnǎst i j kūōštam tsār niēd^a o'ra. oḡmō hirmstēvve epet, sōn nuu'kk'iti mēni, i j ḡ'pstam, mēni vāst, jǎḡšlōdi, oḡvōl vil'ēs peḡ'ite mēni. te vil'oskuuutes puōḡin maḡḡe^atešt: »mǎḡḡv l'ē'āi dlmāž, siēmstnǎst i j ts^oar^a niēd^a raḡjō kūōštam; tešt l'ē'āi puar'ē hēāvōš.» Kuñn^abēipvž tsēäl'kk^A: »jēmgō_sōn mōn lēammaž tet?» »sam^ai mōna nuu'pēv.» kǎḡlstmad pēiv epet vūāļēeškūā'ite kiē'itšv. vil'os epet je vāldam, jieij mēnin. Kuñn^abēipvž tešt maḡbeļn tiēvōdi, te vil'ēs hēā'ppšēs v^oālp^t, te tiērrlē'itš'i. toḡben kiē'itš'i vūā'itš'i, štō toḡben puā'itš'i, tiē'itš'i vil'ēs hēā'ppšin. vāld^ago nuu'kk'itš'i tō'kk tsār^a niēd^a luzz^a, ts^oar^a

Veljespari sanoi:¹ »sinä (ja) juuri se meidän vedenvedätyskaakki(mme)» No, valkeni taas toinen päivä ja he tekivät jälleen lähtöä katsomaan. Tuhkimo sanoi:² »ottakaa minutkin.» Toiset⁴ eivät. »Mitä sinä siellä teet ihmisten huvina?» Eivät ottaneet⁵, (vaan) lähtivät itse. No, Tuhkimo teki taas samoin, meni sinne, pukeutui, hyppäsi ruskean hevosen selkään ja lähti laukottamaan. Laukotti sinne, hyppäytti ylös, vähältä oli päästä⁶ keisarin tyttären luo. Ihmiset taas hirmustuivat; hän meni tiehensä⁷, ei pysähtynyt, meni takaisin, riisuutui (ja) meni tupaan ennen veljiänsä. Veljespari tuli sanomin(een): »tänään oli mies, vähältä oli päästä keisarin tyttären luo; sillä oli hyvä hevonen.» Tuhkimo sanoi:⁸ »enkös minä ollut se?» »Juuri sellainen (kuin) me!» Kolmantena päivänä jälleen tekivät lähtöä katsomaan. Veljeään eivät taas(kaan) ottaneet, menivät itse. Tuhkimo siitä jälkeinpäin pukeutui, otti valkean hevosen ja lähti laukottamaan. Siellä katsojat huomasivat, että sieltä (hän) tulee, laukottaa valkealla hevosella. Kun [otti⁹ ja] hyppäytti¹⁰ sinne kei-

1, 2, 8, 9, 10 (prees.). — 3 hänetkin. — 4 Nuo. — 5 o—tkaan. — 6 ei päässyt (kostunut). — 7 »niinkään».

nēz̄d^A pe^Jlšq̄t iēppli kaīla, te rj'ppik̄ tšēn^asti ten pe^Jlšq̄t oūpe, štō kuazst^aijš i. sōn pe(l^o) iē'rlejt̄ māus^ot. puođ, nuutt̄se epet jāx̄šl̄b̄đi, te vuq̄mm^e piχ̄lšēs nā'k̄l̄ti, pūā'ij̄li pāχ̄kkses o^ud'biēln villēs. te villōskuauetes puođin, kē^Jlšl̄in: »mī tuūne kaīla lī šēd̄dam t̄āb̄b^E?» Kuñn^abēipoz̄ tsēālk̄k^A: »ā jōr̄rim tšēd^a källōn.» — te mo^olām pēiv nōr^oiēškuođ ts^oār^a o^lm̄id, štō kešt̄ līj̄ m̄iē'kk^A. te tē'k̄ t̄ē'ulōs mān̄ne puχ^oo^lm̄ō, te pel^o il^o le tēt o^lm̄āž. tsār^a kēj̄jt̄āll^a: »vāla lē košt̄ni mēādd^A o^lm̄ō? to^oit^A līj̄ košt̄ni tēt o^lm̄āž.» te villōskuauetes ts^el'k̄k̄ev: »m̄išt̄ k̄l̄ līj̄ kualm̄āv vi^ll p̄āiēšt̄, mu^oit^A tēt i. j̄ k̄ānnō't̄ iij̄k̄ē ko^Jlšsōv, pel^o lī kie'ppon jō tšēd^a källas vā jōri.» ts^oār tsēālk̄k^A: »puχ^o tēk̄ k̄āiē ko^Jlšsōv, mo^okkam tā'it̄ōz lē'kk̄ōz to^ob̄ben.» te ko^Jlšsō Kuñn^abēipoz̄. te sōn puođ, sušt̄ t̄ē'ulōs rj'ppik̄ līj̄ tšēn̄ōm källast. ts^oār nēz̄d^A pel^o p̄iēšl̄i rj'ppik̄, i'ij̄l̄i pe^Jlšq̄t. tsēālk̄k^A: »t̄āi'ute tēt o^lm̄āž.» te vi^ll^a hirmštev: mī tāt, sij̄ sāχ̄švi^ll^a līj̄ lēammaž tēt. te ts^oārast̄ šēd̄d̄i

sarin tyttären luo, (niin) tämä¹ painahutti sinetin otsaan ja sitaisi huivin sinetin² eteen, ettei näkyisi. Hän vain lähti laukottamaan takaisin. Tuli, samoin taas(kin) riisuutui, puki (ylleen) vanhat vaatteensa ja tuli³ kotiinsa ennen⁴ veljiänsä. Veljespari tuli (ja) kysyi: »mikä sinun otsaasi on tullut tänään?» Tuhkimo sanoi⁵: »lankesin niin, että otsani meni puhki.»⁶ — Sitten muutamana päivänä keisari alkoi keräyttää miehiä, nähdäkseen⁷ kenellä on merkki. Tietenkin⁸ kaikki miehet menevät, (mutt)ei vain ole sitä miestä. Keisari kysyttelee: »Vieläkö on miehiä jossain poissa? Totta se mies on jossain.» Veljespari sanoo: »meillä kyllä on kolmas veli kotona, mutta sitä ei kannata tänne kutsua, (se⁹) on nokinen ja lankesi vielä puhki otsansa.» Keisari sanoi¹⁰: »kaikki ne pitää¹¹ kutsua, olkoon(pa)¹² siellä millaisia tahansa.» Niin kutsuivat Tuhkimon. Hän tulikin ja hänellä oli¹³ tietenk in huivi sidottuna otsalla. Keisarin tytär irroitti¹⁴ huivin (ja) sinetti tuli¹⁵ esiin. Sanoi¹⁶: »tässä (on) se mies.» Veljet ällistyivät¹⁷: mitä tämä (on), heidän lika(inen) veljensä on

¹ k. t. — ² sen s. — ³ (mom.). — ⁴ etupuolella. — ⁵, ¹⁰, ¹³, ¹⁶, ¹⁷ (prees.). — ⁶ l. puhki o. — ⁷ että. — ⁸ Ne t. — ⁹ vain. — ¹¹, ¹³ (plur.). — ¹⁴ vain i. (mom.). — ¹⁵ (mom.).

nāi^me t̄āi^lskani. Kuñn^abēipoz̄ puχ^ov̄idd̄ži to^ob̄ben hēā'ppšēs di t̄āv^ov^orēs. nuutt̄^oi vūādd̄žāi tsār^a niēd^a k^oāvōn.

3.

te lēāi mo^olmeš j̄iē'it^Anōs, te sōn v^oālp̄ ēl̄m̄o^lm̄ō triēḡōvōn. na^ode so^ai vualgin triēḡōines sū'kkōv (sōllēv). triēḡōs p̄iχ̄i vūōššōn sū'kkōv. vēñn^asēst̄ līj̄je tšūt̄ sūr^a āir^a. j̄iē'it^s išt̄i vūōššōn māñ^oge^Jlš^o. so^ai vualgin t̄ē'ulōs kuođid̄ šj̄l̄ev. no triēḡō^A jūrōv^Jitš, e'ij̄^E moχ̄t̄ sōn^o gāiē āiēv sū'kkōv tāi āir̄vūim, go n̄āit̄ lošsōv lē āir^a. te triēḡō^A hōh̄s^lji, kēl̄'ij̄žā tā'k̄ āir^a sū'kkōvōin. j̄iē'it^s tsēālk̄k^A: »māñ^o?» v̄el-sōn tā'k̄ r̄q̄st^A špōuk̄te, ko kērr^a p̄iēōvōn sōllām̄. j̄iē'it^s tsēālk̄k^A: »jel^o jel^o mēn̄ mušt̄ e^Jlšq̄n āiē'āir̄id̄ t̄āiēv, k̄l̄ mōn̄ j̄iē'it^s sūygam.» te j̄iē'it^s mēn̄i sū'kkōv, ā triēḡō^A piez̄i o^orōv māñ^oge^Jlš^o. so^ai v^oāldin, to^ob̄ben kōppin vāllaz, vūōō^Amen. te so^ai vualjin māust. triēḡō^A jūrōv^Jitš, e'it^E moχ̄t̄ so^ai riōd̄ō k̄āōōv t̄ān̄ kuāl^o, ko tēt lī

ollut se. Keisarille¹ sukeutuivat häät paikalla. Tuhkimo nouti² kaikki hevosensa ja tavaranasa.³ Niin (hän) sai⁴ keisarin tyttären vaimokseen.⁵

Olipa kerran jättiläinen ja hän otti (erään) miehen rengikseen. No he lähtivät, (jättiläinen) renkineen, soutamaan. (Hän) pani ensin renkinsä soutamaan. Veneessä olivat hyvin isot aivot. (Hän) istui ensin perään. He lähtivät tietenk in kaloja pyytämään. No renki mieltii, [että] miten hän alkaisi¹ soutaa näillä airoilla, kun aivot ovat näin raskaat. Renkipä hoksasi (kysyä), että kestänevätkö nämä aivot soutuakaan. Jättiläinen² sanoo: »miksi?» »Poikkihan nämä rasahtavat, kun minä kovalla tuulella lähden soutamaan.» Jättiläinen³ sanoo: »älä, älä mene minun isäni perintöairoja taittamaan, kyllä minä itse soudan.» Jättiläinen⁴ meni itse soutamaan ja⁵ renki pääsi perään.⁶ He [ottivat ja] tappoivat siellä onkiessaan valaan. Niin he lähtivät takaisin. Renki mieltii⁷, [että] miten he

¹ keisarilla. — ² n. sieltä. — ³ (plur.). — ⁴ saikin. — ⁵ vaimoksi.

¹ hänen pitää alkaa. — ², ³, ⁴ Itse. — ⁵ mutta. — ⁶ olemaan perässä. —

⁷ (prees.).